SOCIALISTISK ARBEJDERAVIS

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 368, 8. oktober 2018] *[Støttepris 20 kr.* ***Pris 10 kr.*** *]*

WWW.SOCIALISTER.DK

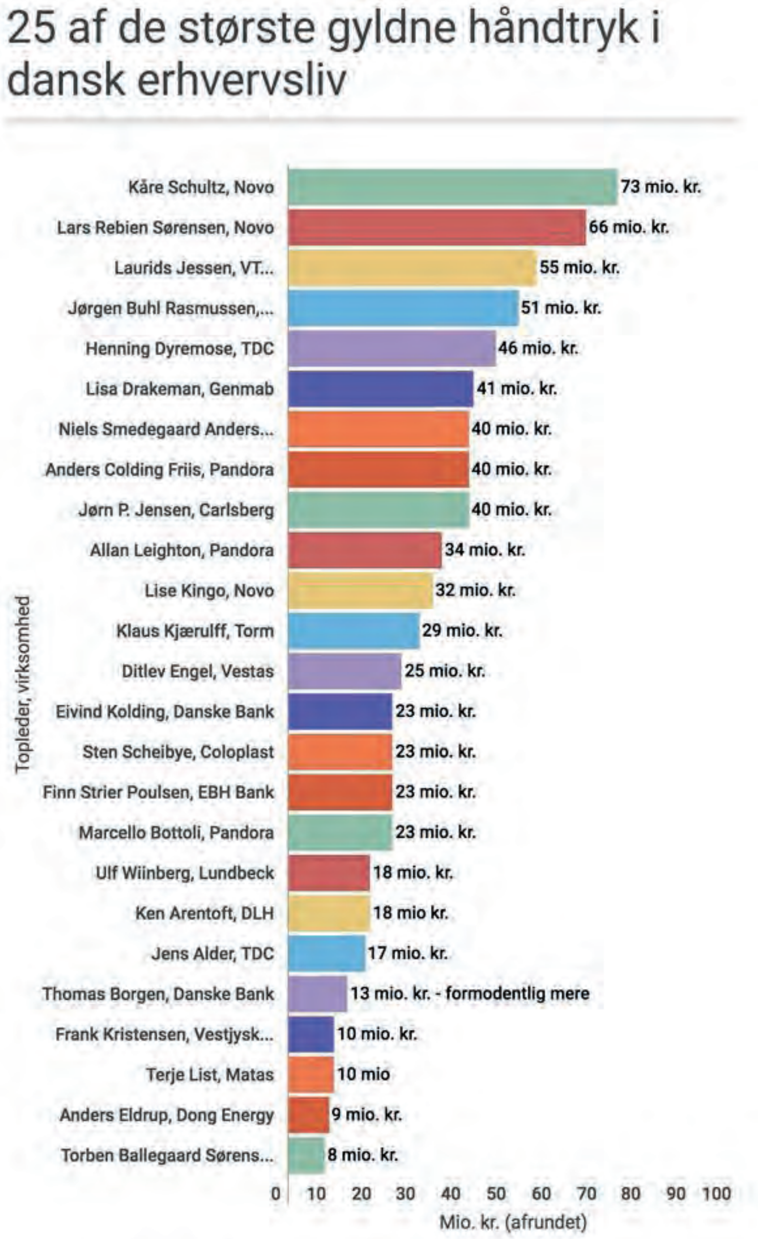
DANSKE BANK GÅR FRI

ALMENE BOLIGER RIVES NED

FLYGTNINGE LUKKES UDE

- ET SYGT SYSTEM!

Gyldne håndtryk er noget overklassen giver til hinanden

Man kan undre sig over, hvor alle de penge dog kommer fra? Burde de ikke betale deres ansatte en bedre løn eller sætte arbejdstiden ned? Burde de ikke betale skat i stedet for at sende pengene i skattely? Og burde de ikke hellere investere pengene i grøn infrastruktur, billige boliger eller velfærd?

Søren Pind står last og brast med Danske Bank på Twitter

Jobcentre gør arbejdsløse psykisk syge

Fagbladet 3F har talt med læger og psykiatere, bl.a. Bo Jensen Hou, som siger: " Det er både patienter, som har det psykisk dårligt, når de starter i jobcenteret, men også patienter, som udvikler angst eller depression som følge af behandlingen i jobcenteret"

Johan Hviid Andersen, professor og speciallæge i arbejdsmedicin på Arbejdsmedicinsk Klinik i Herning, siger: "Reglerne tvinger syge borgere gennem uværdige arbejdsprøvninger. Det udfordrer æresfølelsen, hvis du konstant skal bevise, at du ikke snyder. Særligt hvis du har arbejdet i 40 år, har betalt din skat og aldrig har bedt om hjælp fra det offentlige"

Dette bekræfter, hvad den sociale bevægelse, "Jobcentrenes Ofre", længe sagt og kæmpet imod.

Stor respekt for de aktive i "Jobcentrenes ofre", som både kæmper for selv at få en værdig behandling i et umenneskeligt system, samtidig med at de kæmper alles kamp ved forsøge at råbe offentligheden og politikerne op.

"Du ser da ikke syg ud Kim. Du arrangerer demonstrationer og events. Du skriver klummer og blogs - dit hoved fejler vist ikke noget. Hvorfor tager du ikke bare et arbejde"

Folketingspolitiker for LA, Laura Lindahl til talsmand for Jobcentrenes Ofre Kim Madsen, i Debatten på DR2 d. 27.9.18.

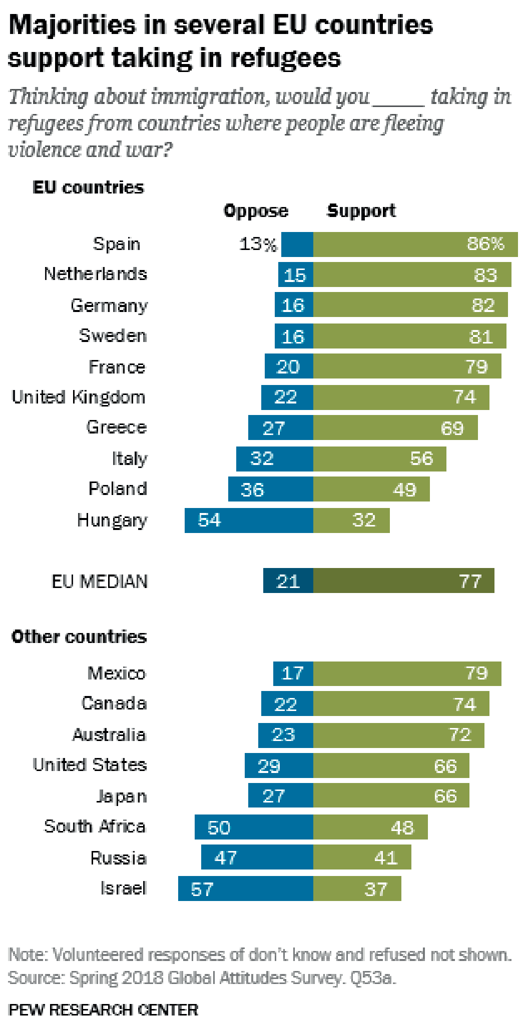
Foto: Flemming Falkenberg Hansen

Grundlag for Fællesinitiativet mod racisme og diskrimination:

Vi vil forstærke kampen mod racisme, diskrimination og højredrejning.
Vi vil møde asylansøgere, flygtninge og etniske minoriteter med solidaritet og menneskelighed.
Vi vil at flygtninge og etniske minoriteter får lige rettigheder og muligheder for at blive en aktiv del af samfundet.
Vi vil bygge brede og mangfoldige protester for at ændre det politiske klima i Danmark og i Europa
Vi vil social og global retfærdighed.

Flertal af befolkningen i Europa vil stadig gerne modtage flygtninge

Tre år efter 1,3 millioner mennesker søgte asyl i Europa, viser en stor undersøgelse fra det amerikanske Pew Research Center, at omkring 66% af befolkningen i Europa stadig gerne vil tage imod mennesker, der flygter fra krig og vold. Tallet er et gennemsnit, hvor Spanien har den største andel og Ungarn den laveste. Samme undersøgelse viser også stor kritik af EU´s håndtering af flygtninge.

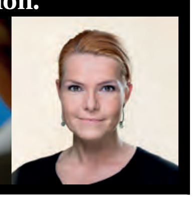
Inger Støjberg i dårligt selskab eller blot blandt venner?

Danmark og Østrig er frontløbere i EU, når det gælder om at deportere asylansøgere og lukke nye ude. Inger Støjberg er på opgaven sammen med den østrigske indenrigsminister, Herbert Kickl fra Frihedspartiet, som nu danner regering med Konservative under ledelse af Sebastian Kurz. Østrig har formandskabet i EU og tegner om noget det nationalkonservative EU.

Herbert Kickl vakte opstandelse og fik kritik for sit "nazisprog", da han foreslog, at myndigheder skulle kunne koncentrere alle asylansøger på et sted. Tidligere har Kickl talt til højreradikale og fascistiske konferencer, og meget tyder på, at han spiller en vigtig rolle i Frihedspartiets nazistiske fraktion.

Kønt selskab, en venstreminister har valgt at deltage i.

Det mener vi

Gå med i kampen for en mere solidarisk verden

FN´s generalforsamling i slutningen af september demonstrerede igen splittelse og opbrud i verden.
Trump lancerede en patriotisk doktrin, hvor nationalstaternes suverænitet havde absolut fortrin og afviste globalismens ideologi.

EU´s formand, Donald Tusk, talte for at bevare den regelbaserede verdensorden, selvom EU selv er dybt splittet. FN´s generalsekretær, Antonio Guterres talte med bekymring om polarisering og mistro til de internationale institutioner, som FN står magtesløs overfor.

Efter 10 års krise uden udsigt til et reelt opsving - tværtimod er der risiko for et nyt krak - er den herskende klasse dybt splittet mellem Trumps nationalkonservative og Merkels og Macrons globale-liberale verdensorden.

Vores perspektiv er global retfærdighed og solidaritet. Ingen af de ovennævnte verdenssyn tilbyder det.
Kom med på Marxisme 2018 den 23-24. november og diskuter disse spørgsmål med os.

Racismen er et splittelsesredskab for magthaverne

Forårets overenskomstforhandlinger for de offentlige ansatte bragte for en tid fagforeningerne og solidariteten i centrum. Siden har både Solidaritetspagten og til dels fagbevægelsen været sat på pause. Regeringens aftaler med kommuner og regioner om budgetterne for 2019 blev forhandlet på plads uden protester, selvom konsekvensen er fortsatte forringelser af velfærden.

Folketinget starter en ny sæson, som er kendetegnet af store, brede forlig på de fleste områder. Derfor kan man frygte, at flygtninge og udlændinge igen bliver valgkampens absolutte tema.

Nogle tager sig til hovedet og tænker: "intetsigende symbolpolitik", for der er langt større problemer, som klima, ulighed og fattigdom. Andre oplever racismen så ødelæggende, at man ikke ser de fællesskaber, som kunne gøre én stærkere. For racismen rammer alle etniske minoriteter hver dag og hele tiden. Det er et grundvilkår, som de ikke kan flygte fra. Derfor er det vigtigt at bekæmpe racismen i alle situationer.

Racismen er murbrækker for at anvende tvang og diskrimination - i første omgang mod "mennesker fra ikke-vestlige lande", som det sker i "ghettopakken". Men reelt den rammer jo alle, som bor i almene boligområder.

Racismen bruges også som bevidst afledningsmanøvre for politikernes eller virksomhedernes svigt og skandaler. Hverken SKAT eller Dansk Bank har fået samme opmærksomhed som muslimerne. Altså er racismen magthavernes bedste redskab til at splitte alle os, som har langt mere tilfælles end der adskiller os.

Racismen skal bekæmpes med solidaritet og sammenhold. Og med det sammenhold står vi alle langt stærkere. Netop fordi politikerne bevidst bruger racismen i deres opsplittende del-og-hersk-taktik, må vi forbinde racismen og den sociale kamp.

Opbyg solidarisk modstand

Der er mange eksempler på, at solidaritet og sammenhold udfolder sig både lokalt og på landsplan.
Vi vil fremhæves to nye landsdækkende netværk: Fællesinitiativet mod acisme og diskrimination og Almen Modstand. Begge netværk er forankret i lokale grupper og miljøer. Nu handler det om at bygge landsdækkende bevægelser. Læse mere andre steder i avisen.

Socialistisk Arbejderavis opfordrer alle sine læsere til at involvere sig i de lokale grupper eller selv at starte nye grupper, hvor man bor, arbejder eller studerer.
Det er også nødvendigt, at fagbevægelsen og større socialistiske partier bliver en aktiv del af kampen. Perspektivet er en massebevægelse, som kan stoppe højredrejningen og åbne for solidariske svar.

UDGIVET af Internationale Socialister, ADRESSE: Internationale Socialister / ISU, Dronningensgade 34, 1420 KBH K KONTO Nr.: 5342-0357669 MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 500 stk. ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Lene Junker Red. afsluttet den 7. oktober 2018 ISSN 1600-2687

Serie: De almindelige menneskers historie

Vi lærer om historien, menneskehedens historie, som de store mænds skæbnesvangre valg, men ikke om historien, som den så ud for de fleste almindelige mennesker. Denne artikelserie vil tegne en anden historisk vinkel og imødegå historien som de store mænds historie og menneskets natur som en meget statisk størrelse, der står uden sammenhæng med de materielle og sociale forhold, som mennesket har levet under gennem tiden.

Andel del: Hvordan opstod klassesamfundene?

Den første del af artikelserien beskrev de samfund, vi som menneskearten homo sapiens har levet i i langt størstedelen af vores ca. 200.000 års historie. Det var samfund uden sociale klasser, en høj grad af ligestilling mellem kønnene, og som Marx & Engels definerede som "ur-kommunistiske".

Af Anders Bæk Simonsen

Nyere forskning viser, at menneskene i disse samfund højst sandsynligt havde større hjerner end vores tids mennesker; de opgaver, tilværelsen stillede dem, var varierende og stimulerende. Det samme kan man sige om føden.

Kornet

Men noget ændrede sig for disse jæger/samler-samfund flere steder på jorden for ca. 10.000 år siden. Klimaet blev varmere, og den iskappe, der havde dækket store dele af jorden under den sidste istid, smeltede og efterlod store områder med frugtbar jord. Det betød, at man flere steder opdagede kornets kvaliteter; en forholdsvis stabil næringskilde, der kunne brødføde mange mennesker.

Fra at korn havde indgået i kosten som blot én ud af flere næringskilder, blev den på få tusinde år den mest dominerende næringskilde i de fleste samfund. Og med kornets udbredelse, hvad enten det var majs, hirse, hvede eller ris, blev menneskets boformer også ændret.

At dyrke korn kræver nemlig en masse slidsomt arbejde. Man skal fjerne andre planter og sten, man skal pløje jorden, vande den, gøde den, holde dyr og insekter væk fra afgrøderne, og endelig skal man høste kornet, før man kan sigte det eller male det til mel. Det kræver meget arbejde omkring det samme sted, så jo flere afgrøder man dyrkede, jo mere tilskyndelse havde disse jæger-samlere til at blive fastboende bønder.

Overgangen fra nomadiske jæger/samler-samfund til de første bondesamfund betød en massiv befolkningstilvækst. Den mere sikre næringskilde, som kornet var, betød at man kunne mætte flere munde. Det betød så også, at menneskene gik fra at bo sammen i små grupper på op til max 200 mennesker til nu at kunne leve i byer på flere tusind.

De klasseløse jæger/samler-samfund

Selvom der internt i de mindre jæger/samler-samfund også havde været forskellige sociale positioner, der tillod særlige privilegier (og pligter), som f.eks. høvding, shaman pg de ældre mænd og kvinder, blev det ikke til et fastlåst system med enorme sociale forskelle i gruppen.

For det første var det forholdsvis små grupper, hvor man var meget afhængige af hinandens bidrag, og hvor det var umuligt at hobe mange genstande op til sig selv, uden at de andre vidste besked. At de fleste jæger/samler-samfund var nomadiske gjorde dette endnu sværere, da det er begrænset, hvor meget man kunne slæbe med sig.

For det andet betød de små grupper, at man kendte hinanden ret godt, og en uretfærdig høvding kunne ikke fortsætte med at agere alt for dårligt over for gruppen for længe, før nogle ville betvivle hans eller hendes lederskab i gruppen.

Disse forhold ændrede sig i takt med, at menneskene blev mere fastboende i større grupper i byer. Opfindelse af lerpotter og lagerrum, hvor kornet kunne opbevares i længere tid, ændrede også de sociale relationer.

De første sociale klasser

En større samling af huse var et let bytte for andre stammer, tyve og vilde dyr. Derfor blev man nødt til at beskytte byen ved at opsætte hegn og måske bevogte byens kornkammer. De, der bevogtede kornet og de, der byggede hegn, kunne jo ikke også dyrke kornet. Kornet skulle gerne velsignes og sikres mod alle slags uheld, så det gav mening, at lagerrummet skulle være et "gudernes hus" - altså byens tempel.

De store lagerrum fyldte i landskabet, symboliserede stabilitet og rigdom og fik en overnaturlig og guddommelig betydning. De grupper, som overvågede disse lagerrum - de religiøse ledere og ledere af de bevæbnede vogtere - blev en prestigefyldt gruppe, der havde kontrol over kernen, eller retter kornet, som samfundets rigdom var bygget op om.

I takt med at byerne opstod og voksede, opstod der altså også en masse opgaver og specialisering af arbejdet, som betød, at nogle mennesker ikke skulle arbejde i marken. Det er ud af dem, vi ser klasser af handelsmænd, håndværkere, møllere, vagtmænd/soldater og præster opstå. De skulle ikke slide i marken, men havde et specialiseret arbejde, og de måtte leve af bøndernes arbejde. Gradvist som byerne voksede fik de en tiltagende samfundsmæssig kontrol over byens liv og ud af dem voksede en religiøs, bureaukratisk og politisk klasse.

Det er altså forandringer, der knytter sig til, hvad vi producerer, som medfører en forandring i måden, vi bor og lever på - og som medfører sociale skel. Heri kan vi forstå overgangen fra jæger/samler-samfund til agerbrug, udvikling af landsbyer og større byer og endelig muligheden for, at overskuddet af det, som nogle producerer, kan opbevares.

En gradvis proces

Overgangen til agerbruget begynder for cirka 10.000 år siden, og i løbet af de næste 5000 år ser vi begyndelsen på de første store civilisationer. Det er samfund med store sociale skel - med slaver, bønder, handelsfolk, håndværkere, embedsmænd, generaler, præster og en kejser i toppen af det hele.

Det er samfund, hvor embedsmænd kan læse og skrive og efterlader lertavler, som vi i eftertiden kan forske i; hvor dygtige håndværkere kender ingeniørkunst, og hvor kunsten afspejler eksistensen af sociale klasser.

Her slutter anden del af serien, og her begynder den almene historiefortælling og de første civilisationer, som vi vil se nærmere på næste gang.

Fællesinitiativet mod racisme og diskrimination

Et landsdækkende netværk mod racisme blev stiftet den 22. september i et fagforeningslokale i Valby, hvor 50 aktivister fra en række forskellige netværk var samlet fra hele landet.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Europa på farlig kurs

David Albrich fra det østrigske netværk ”For en menneskelig flygtningepolitik” var inviteret til at indlede mødet og give et indblik i kampen mod racisme i Østrig, hvor det fascistiske FPØ er med i regeringen.

Han sagde bl.a. ”det er en modsætningsfyldt opgave at fortælle om vores situation i Østrig. På den ene side ser vi nu klart den ødelæggende effekt som asylstramningerne og den racistiske lovgivning har på flygtninge og minoriteter i Østrig. Der er flere eksempler på at de har begået eller forsøgt selvmord i desperation over hjemsendelser bl.a. ved at sætte ild til sig selv. På den anden side har den antiracistiske bevægelse taget nogle meget vigtige skridt frem, og står i dag som en tydelig opposition mod regeringen.”

Merkel og Macron, den liberale elite i Europa, forsøger at stoppe højrefløjens fremgang ved at omfavne den. De lukker grænserne og vedtager diskriminerende love for at ramme muslimer og andre minoriteter.

EU lave aftaler med Egypten, Libyen og Tyrkiet om at oprette koncentrationslejre på den anden side af Middelhavet, hvor slavehandel, tortur og tvangsarbejde er en del af de brutale virkninger. Men denne politik stopper ikke den yderste højrefløjs fremgang, tværtimod bliver den yderste højrefløjs politik legitimeret og hjulpet frem af pæne politikeres omfavnelse af racismen.

Et vigtigt tema for dagen var islamofobi. En kvinde i niqab fra organisationen ”Kvinder i Dialog” var inviteret til at tale på mødet.

Hun startede med at dele sin tvivl, om hvorvidt de skulle afholde den demonstration mod burkaforbuddet som de havde planlagt, ”Vi føler os alene og jagtet”, sagde hun, ”Hver gang vi skal ud af døren overvejer jeg, om jeg kan klare det psykiske pres”. Vi er meget nye i politisk arbejde, men vi er blevet tvunget til at gå til handling og stå op for os selv. Jeg mener, at vi i den her sag om burkaforbud bliver nødt til at handle,

så man kan sige til sig selv: ”Jeg var på den rigtige side af historien”.

En anden kvinde sagde: ”Vi mærker forbuddet på egen krop, også selvom man bare går med tørklæde. De diskriminerende love får nemlig det grimmeste frem i folk. Jeg er personlig blevet spyttet på, fået lussinger, fået hevet tørklædet af, og kaldet de grimmeste ting, alt sammen på åben gade. Så derfor overvejer jeg altid om jeg kan overskue at gå udenfor min dør.”.

Disse kvinder skar det ud i pap for os alle sammen, vi har brug for et landsdækkende antiracistisk netværk, fordi vi har brug for at nogle har vores ryg, når kampen mod racismen bliver svær, vi har brug for hinanden til at knytte vores lokale kampe til en mere generel idé om, at vi skal bygge bevægelse op og blive stærke, så vi kan stoppe højrefløjens dehumanisering.

Denne søgen mod enhed blev også synlig i den afsluttende diskussion, om hvad netværket skulle hedde. Det vindende argument var, at vi skulle signalere mest mulig enhed og handling i kampen mod racisme og diskrimination, selvom vi kommer fra mange forskellige initiativer og lokale netværk.

Derfor blev vores navn ”Fællesinitiativet mod racisme og diskrimination”, som fra nu af vil danne rammen for det landsdækkende antiracistiske arbejde.

Privilegieteori gør kampen mod undertrykkelse individuel – men sammen er vi stærkere!

Den populære privilegieteori risikerer at stå i modsætning til en samlet modstand, hvor man kæmper side om side for bedre vilkår for alle arbejdere og mod alle former for racisme.

Af Sabina Hvass

Marxister har historisk set kæmpet for det princip, at det store flertal og solidaritet er grundpiller i klassekampen, og at racismen er den herskendes klasses største splittelsesredskab.

Og ser man solidaritet mellem klasserne som våben mod al undertrykkelse, så står det fortsat i kontrast til privilegieteoriens fokus på konkurrerende privilegier, interesser og forskelligheder.

Som mana fra himlen for den herskende klasse

Privilegieteori blev i 1960'ernes tidlige amerikanske, antiracistiske græsrodsbevægelser udviklet i en retning, der tjente den herskende klasse. Teorien producerede radikale stemmer, som ville overbevise de amerikanske arbejdere om, at de fik mere end deres fair del af samfundskagen, og at de skulle opgive deres mere end tilfredsstillende livsstil, materielle goder og fordele.

Tilhængere af teorien ville overbevise arbejderklassen om, at hvide ansøgere til job bliver ansat pga. deres privilegerede position, og at kvalificerede personer med en anden hudfarve derfor fravælges på den baggrund.

Disse antagelser afspejler den herskende klasses splittende propaganda, og forstærker et ”os og dem”-samfundssyn. Ligesom den splittede den nye venstrefløj, der kom ud af oprøret i '60'erne og '70'erne, er der fare for, at privilegieteorien igen vil underkende, at personer der tilhører arbejderklassen, uanset hudfarve, har flere fælles interesser end forskelle, og at racismen giver alle arbejdere ringere løn og dårligere vilkår.

Marxister må fastholde, at det er kapitalister, der har magten til at hyre og fyre, og at det er dem, der splitter arbejderne på baggrund af deres hudfarve. Vi må fastholde, at dette fænomen skal tilskrives en kapitalistisk ansættelsespraksis, som har gavn af diskrimination.

Falsk bevidsthed

Siden det originale fokus på den hvide huds privilegier har teorien udvidet sig til også at omfatte køn og seksualitet. Og ligesom for 50 år siden bruger privilegieteorien ikke mange kræfter på at fremhæve, at alle arbejdere, uanset hudfarve, køn eller seksuel orientering har fælles interesser, og ofte er den blind for, at hvide personer, som hører til arbejderklassen, ikke har fælles interesser med deres hvide bosser. I stedet sætter den såkaldte ”privilegerede” arbejdere i en position, hvor de tilsyneladende bliver gavnet af den institutionelle racisme og dermed er medansvarlige for den.

Denne fejlslutning giver en falsk bevidsthed, som underminerer muligheden for samarbejde. For anvender man privilegieteorien i den antiracistiske kamp, er den ude af stand til at se udbytning som den centrale dynamik i både kapitalismen og i kampen mod den, hvor antiracismen har været en nøgle til sociale reformer og progressivitet.

I senere år er privilegieteorien igen blevet et redskab i debatten om racisme og også i den feministiske debat. Og mange af de nuværende tilhængere af teorien er da motiveret af de bedste intentioner og håber, at ”privilegietjek” kan skabe større følsomhed og forståelse i kampen mod undertrykkelse.

Og det skal også klart siges her, at man skal holde fast i, at de mere privilegerede skal lytte til de mindre privilegerede og bruge deres privilegier til at kæmpe for at skabe lige muligheder for alle. Repræsentation har stor betydning og skal ikke bagatelliseres. Det er vores opgave først og fremmest at lytte til mennesker, som er udsat for racisme. Især når man ser racismen være så tydeligt til stede som nu og som i '60'erne.

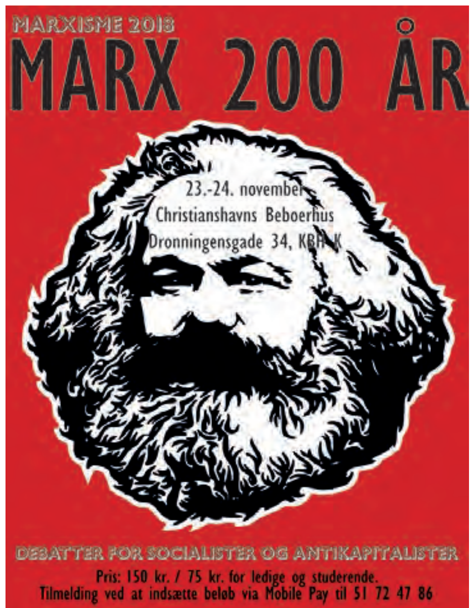
Men teorien har siden kastet en mørk skygge over de velmenende håb om forandring ved at splitte antiracister unødigt og gjort det svært at opbygge den solidaritet, der er nødvendig for at vinde arbejderkampe og skabe social forandring.

Kapitalismen har brug for racismen – bekæmp den!

Kapitalismen har brug for, at en del af arbejderklassen er overbevist om racistiske idéer, og derfor vil den institutionelle racisme blive opretholdt af den falske bevidsthed.

Ved at holde hvide arbejdere ansvarlige for systemisk racisme peger privilegieteorien på, at hvide arbejdere har en magt over arbejdet og institutionerne - en magt, der i virkeligheden er kapitalistklassens privilegium.

Det er kapitalistklassen der tilrettelægger, styrer og opretholder den økonomiske og politiske racisme, som tjener kapitalismen. Og historisk er det en samlet arbejderklasse, som har kunnet forbedre vilkårene for alle arbejdere i dette system. Stå sammen mod racisme!

Kom til Marxisme 2018 og debatter “Kampen mod undertrykkelse - anti-racistisk kamp i dag”

Er racisme blevet mainstream? Hvordan identificerer vi undertrykkelse og hvad stiller vi op?

Den højredrejning vi ser i det politiske klima har nogle vidtrækkende konsekvenser for minoriteter. Som venstrefløj har vi brug for at vise solidaritet og menneskelighed over for flygtninge og etniske minoriteter, som i stigende grad mødes med had, diskrimination og fattigdom. Men hvordan ser kampen mod undertrykkelse ud i dag, og er det muligt at bygge mangfoldige protester for at ændre det politiske klima i Danmark og i Europa?

Medlem af Internationale Socialister Lars Henrik Carlskov lægger op til debat.

Almen Modstand

Til kamp mod nedrivning af almene boliger og diskrimination på baggrund af etnicitet og religion

Den 29. september var der demonstrationer i København, Aarhus og Odense mod regeringens lovpakke " Ét Danmark uden parallelsamfund - ingen ghettoer i 2030" - også kaldet "ghettopakken".

Af Lene Junker

Allerede i sin nytårstale kaldte Lars Løkke til kamp mod "Ghettoerne" - "sorte huller" på Danmarkskortet.

Og i løbet af foråret indgik regeringen en række politiske aftaler i Folketinget. Kun Alternativet og Enhedslisten siger nej tak. Denne aftale skal så gøres til lov i løbet af efteråret (læs mere på side 8).

Siden da har et enigt byråd i Odense aftalt at rive ca. 1000 familieboliger ned i Vollsmose. Byrådet i Aarhus har med Enhedslistens stemmer imod aftalt at rive 1000 familieboliger ned i Gellerup og Bispehaven. Det er den direkte årsag til, at Almen Modstand-kampagnen nu har bredt sig til Aarhus og Odense.

Det var på en beboerkonference på Nørrebro i juni, som samlede 125 deltagere, at beslutningen om at demonstrere den 29. september blev vedtaget. Lokalt er der blevet arbejdet med husstandsomdeling af flyers, små aktioner, underskriftsindsamling, aktivistmøder, happenings omkring byrådsmøder og besøg af Inger Støjberg i Vollsmose mv.

Demonstrationerne samlede 700 i København, 500 i Aarhus og 100 i Odense - en god start for de tre netværk.

Grupperne i de tre byer er nu ved at konsolidere sig og har planlagt et fællesmøde midt i oktober.

Vi er næsten én million mennesker, som bor i almene boliger. "Ghettopakken" rammer os alle, uanset om vi selv bor i en "ghetto" eller ej. Alene i Odense og Aarhus vil der være 2000 almene boliger mindre. De udsatte lejere vil have krav på en anden almen bolig, men der er ikke krav om, at der så bygges 2000 andre.

Desuden betaler alle lejere via Landsbyggefonden en stor del af omkostningerne, nemlig 10 mia. over fire år. Det betyder, at der er 10 mia. mindre til at renovere bestående boliger og bygge nye for.

Så opgaven bliver at oplyse, informere og organisere rigtig mange lejere i den almennyttige boligsektor til at blive en del af modstanden lokalt og på landsplan. Her er det afgørende, at boligorganisationer, fagforeninger og partier m.fl. også opfordres til at gå med i kampen.

Foto: Flemming Falkenberg Hansen

Foto: Flemming Falkenberg Hansen

Rim af Kaja Monica Bitch Vigtoft, beboer i Vollsmose, 29.9.19

I Vollsmose, kan man verden møde,
kristen, ateist, muslim og jøde,
brun, sort, hvid samt farverne blandet,
fra mange steder, vi i Vollsmose er landet.
Mange sprog i området tales og høres,
når man sådan i parker sammenføres.
Jysk, sjællandsk, arabisk, tyrkisk med mere,
ja, af sprog er her altså mange flere.
Klædedragter og tørklæder af forskellig art
giver en kulturel rigdom, som egentlig er rart.
Langt de fleste her, holder af i Vollsmose at bo,
og bygger til hinanden en forståelsesbro.
Vi vil bare med hverandre leve i ro og fred,
og nyde vores dejlige natursmukke sted.
Diverse bander, skal ikke styre i vores område,
vi ønsker ikke ballademagere her skal råde.
De positive historier herfra skal mere fortælles,
om de gode ting, vi har i Vollsmose tilfælles.

Racismen - et overgreb mod den enkelte, en murbrækker og en lynafleder

Når vi tænker på racisme er det oftest på det personlige plan. Når folk reagerer umiddelbart på ens hudfarve som om man vil stjæle deres taske, eller når folk altid skal spørge hvor man kommer fra.

Af Alexander Lassitiotakis

Når Ali må kalde sig Peter for at få en praktikplads. Eller når man må dele sin vennegruppe op i hold med overvægt af lyshårede for at komme ind på et diskotek. Eller når man har steder i byen man går hurtigt igennem, fordi man er bange for at blive overfaldet eller forulempet. Eller 'bare' når man dagligt oplever at blive råbt af , eller konstant betragtet som fremmed i sit eget land.

Disse og mange flere eksempler kommer frem, når folk med mørkere hud/hår end standard-billedet på en dansker, fortæller om hvordan racismen virker personligt.

Som marxister er vi nødt til at forstå, at der er en sammenhæng mellem den personlige racisme og den politiske. De hænger nemlig snævert sammen og forstærker hinanden.

Den politiske racisme - lynafleder og murbrækker

Den politiske racisme – som efterhånden bliver mere og mere åbenlys og allestedsnærværende, er til gengæld mere skjult. Den udspiller sig som en symbolsk værdikamp, og umiddelbart tjener den det formål at kapre stemmer i et politisk landskab hvor både Venstre og Socialdemokraterne forsøger at overgå DF i fremmedfjendskhed. Fra frikadellekrig til maskeringsforbud, og diskussioner om ramadan og håndtryk. Vi fokuserer pludselig på den lille gruppe af "udanske", frem for på den stigende ulighed i samfundet. Så racismen også en lynafleder.

Men den tjener også som murbrækker for at gennemføre angreb på velfærd og rettigheder, som ellers ikke ville blive accepterede i offentligheden. Nyliberalisterne vil gerne forringe løn og arbejdsforhold og vilkårene for de arbejdsløse og syge.

Hvad der er svært at sige åbent og gennemføre som et generelt angreb mod en stor gruppe, kan til gengæld lade sig gøre, hvis man hetzer tilstrækkeligt mod indvandrere, under dække af de ikke vil integrere sig. Integrationsydelse hedder den særlige lavere ydelse, man får som arbejdsløs af anden etnisk herkomst end dansk. Så er vejen banet for hetz mod arbejdsløse og syge, og en generel stramning af kontanthjælp og dagpenge. Det er i dag accepteret og gennemført af alle partier fra DF til SF.

Ghettopakken - også et racistisk angreb

Et nyt skræmmende godt eksempel er "ghettopakken". Fremfor at melde ud, at man ikke vil lade samfundets svageste bo relativt godt i billige boliger, men hellere vil slippe markedskræfterne løs, spiller man for fulde basuner på idéen om parallelsamfund og familier fra "ikke vestlige lande", som ikke vil integreres. Se for eksempel videoen på regeringens hjemmeside, hvor Simon Emil Ammitzbøl forsvarer ghettoudspillets diskrimination.

Han angriber ikke de fattige direkte, men slår på at 'store grupper modarbejder grundlæggende værdier som frihed, ligeværd og retssikkerhed' , og 'at vi i mange år har ført en fejlslagen politik' der har medført parallelsamfund.

Derfor er alle partier undtagen Enhedslisten og Alternativet kommet frem til, at det er nødvendigt at nedrive almennyttige boliger, forskelsbehandle og forhindre borgere på sociale ydelser at bo i de almene boligområder, som ellers netop er der, de har råd til at bo.

"Ghettopakken" er ikke et direkte angreb på muslimer. Men islamofobien bliver murbrækker for et angreb på de svageste og hele den almene boligsektor. Og den diskrimination og tvang, der ligger i "ghettopakken", rammer først og fremmest muslimerne.

Det ser umiddelbart ud som en symbolpolitisk positionering, Men konsekvensen er både et generelt angreb på velfærden og et direkte angreb på mennesker fra ikke vestlige lande.

Europas største hvidvasknings-skandale – hvor er sigtelserne?

Danske Banks hvidvaskning er Europas største hvidvaskningsskandale. Banken og flere centrale myndigheder har været advaret flere steder fra og i flere omgange siden 2007 - alt imens hvidvaskningen bare fortsatte.

Af Anders Bæk Simonsen

Danske Banks egen rapport, der udkom d. 19. september, har ikke kunnet redegøre for, hvor meget der er blevet hvidvasket for. I rapporten har Danske Bank peget på, at cirka 15.000 kunder har udvist mistænkelig adfærd i perioden 2007-2015 for et beløb omkring 1500 mia kr. Og ud af de ca. 6200 kunder, de har undersøgt, da rapporten udkom, anslås det, at omkring 745 mia. kr. stammer fra hvidvask. Men beløbet vil højst sandsynligt vokse, når flere af de mistænkelige kunder undersøges, og Wall Street Journal anslår beløbet til mindst 962 mia. kr.

Det betyder, at Danske Bank nu er involveret i Europas største hvidvasknings skandale, men der er stadig ingen fra den centrale ledelse, der ser ud til at blive sigtet, som det ser ud lige nu.

Hvidvaskningen har fundet sted gennem en estisk filial, primært for kunder fra tidligere sovjetrepublikker, heriblandt diktaturet i Aserbajdsjan og folk fra præsident Putins inderkreds.

Hele vejen igennem har Danske Bank været fodslæbende og kun nødtvunget indrømmet, at det så endnu være ud, end hvad man ellers lige nødtvungent havde indrømmet - altså drypvist hver gang, nye oplysninger er kommet frem særligt fra Berlingske gravergruppe, hvis banken overhovedet har villet udtale sig.

Bankens undersøgelse frikender topledelsen

Samme dag, som rapporten udkom, gik Thomas Borgen af som direktør.

Han var direkte ansvarlig for Danske Banks aktiviteter i de baltiske afdelinger i perioden 2009-2012, mens den var mest "succesfuld". Her kom størstedelen af overskuddet fra "non-resident- customers", altså ikke fra estiske kunder, men folk, der brugte banken til hvidvaskning.

Danske Bank har ellers tidligere hævdet, at den estiske afdeling var en meget lille del af Danske Banks forretning, men det er den afdeling, der i perioden har tjent allermest. Undersøgelsen frikender (selvfølgelig) topledelsen for juridisk ansvar og sender aben nedad til de forskellige koncernniveauer.

Hvad vi nu ved er, at Danske Bank så tidligt som i juni 2007 modtog en advarsel om "kriminalitet i sin reneste form, herunder hvidvaskning af penge" fra den russiske centralbank, der har henvendt sig til Finanstilsynet, som kræver svar fra Danske Bank.

Vi ved, at Danske Bank tog advarslen op på et internt møde for direktionen og bestyrelsen i august 2007 og dengang og sidenhen har givet Finanstilsynet misvisende oplysninger . Ifølge Danske Banks egen undersøgelse har Danske Bank givet forkerte oplysninger til Finanstilsynet i hvert fald tre gange.

Vi ved, at Danske Bank gentagne gange gennem hele perioden er blevet advaret fra forskellige sider, bl.a. fra store internationale banker, det estiske finanstilsyn, et britisk advokatfirma, interne whistleblowers i den estiske filial og andre chefer i Danske Bank.

Vi ved, at Deutsche Bank, som også har været involveret i en hvidvaskning for russiske kunder, stoppede samarbejdet med Danske Bank om den estiske afdeling i 2015, da dens egen stikprøvekontrol viste, at den kun kunne være tryg ved én ud af 10 kunder. Den store amerikanske bank, JP Morgan, stoppede ligeledes sit samarbejde med Danske Bank.

Og endelig ved vi nu, at Thomas Borgen på et møde i oktober 2013 valgte ikke at stoppe aktiviteter i den estiske filial, men fortsatte ad en "middelvej", selvom han blev orienteret om advarsler fra bl.a. JP Morgan på mødet.

Men skandalen om Danske Bank falder ikke kun tilbage på Danske Bank. Også flere forskellige statslige myndigheder har været advaret i en årrække uden at gribe ind.

Finanstilsynets formand var ansvarlig for Danske Banks hvidvaskningsregler

Finanstilsynet blev allerede advaret om mulig hvidvask i Danske Banks estiske filial tilbage i 2007 af den russiske centralbank. Man er blevet advaret flere gange igen, blandt andet siden starten af 2012 og igen af advokathuset i 2013.

I perioden 2011-2016 var en vis hr. Henrik Ramlau-Hansen økonomidirektør for Danske Bank og i en periode direkte ansvarlig for, at Danske Bank levede op til gældende lovgivning (compliance-ansvarlig). Han var altså direkte ansvarlig for, at Danske Bank levede op til dets legale ansvar i store dele af perioden, hvor hvidvaskningen var på sit højeste.

Efter karrieren i Danske Bank trådte han ind i Finanstilsynet i 2016 som formand. Det betød, at han skulle være med til at træffe afgørelser om, hvorvidt større eller principielle sager skulle meldes til politiet.

Efter at Berlingske begyndte at skrive om sagen tilbage i 2017, udarbejdede Finanstilsynet en rapport i maj 2018, der kritiserede Danske Bank, men det blev stadigvæk ikke fulgt op af en politianmeldelse. I forbindelse med rapporten trådte Henrik Ramlau-Hansen af som formand for Finanstilsynet.

Flere danske myndigheder har været orienteret i årevis

Allerede i september 2013 modtog Bagmandspolitiet, Finanstilsynet, Justitsministeriet og Rigsadvokaten omfattende dokumentation på flere hundrede sider fra det velansete britiske advokatfirma Brown Rudnick for, at Nordeas filial i København og Danske Banks filial i Estland blev brugt til at hvidvaske penge for kriminelle.

Berlingske skriver, at dokumentationen blandt andet indeholdt detaljerede oversigter over pengestrømme via danske banker i 2008, skuffeselskaber i skattely samt retsdokumenter og undersøgelser fra andre landes myndigheder.

I et svar til Berlingske fra april sidste år skriver Bagmandspolitiet, at man dengang, man modtog tippet tilbage i 2013 vurderede, at sagen var forældet, da den faldt for to-års fristen.

Men ekspert i økonomisk kriminalitet, advokat Snorre Kehler, udtaler til avisen, at dokumentationen er "meget velunderbygget" og udtaler yderligere: "At transaktioner skulle være forældet, forhindrer jo ikke myndighederne i at undersøge, om det stadig finder sted, eller om banken har styr på hvidvaskningsreglerne.".

Bagmandspolitiet står altså med et meget alvorligt forklaringsproblem her. Nu har Bagmandspolitiet meldt ud offentligt, at det har indledt en strafferetslig efterforskning mod Danske Bank, men der er altså ingen sigtelse endnu. Hvis Danske Banks ledelse ikke har fået makuleret eventuelle belastende dokumenter, er den i hvert fald blevet advaret nu. Så tak for tippet, Bagmandspoliti.

Udbredt svindel i store dele af bankverdenen

For det første må vi forstå, at selvom omfanget af hvidvaskningsskandalen er abnormt stor, er problemet med hvidvaskning ikke begrænset til Danske Bank, men gældende for store dele af den finansielle sektor.

Nordeas filial i København har, som tidligere nævnt, også været involveret i hvidvask. Desuden fik Nordea tilbage i 2015 den størst mulige bøde fra de svenske myndigheder for hvidvask (på 50 millioner kr.) for forsømmelser, der var så alvorlige, at den svenske stat egentlig kunne have inddrevet Nordeas banklicens. Og i april 2017 blev Nordeas finske afdeling idømt en bøde for ikke at indberette mere end 1,7 mio. overførsler, som den ellers havde pligt til.

Med Panama Papers kom det frem, at Jyske Bank også har været involveret i hvidvaskning. Og så er vi slet ikke kommet ind på de forskellige bankers velvillighed i at hjælpe overklassens formuer væk i skattely.

Hvad bruges staten til?

Alle disse nævnte banker er ret store banker, som har været involveret i store sager om hvidvask og indtil nu er sluppet relativt billigt fra de danske myndigheder.

Anderledes resolut har Finanstilsynet, Bagmandspolitiet og Finansiel stabilitet ageret i forhold til den lille andelskasse, Københavns Andelskasse, der i forbindelse med ejerskiftet for nogle år siden, begyndte en omfattende hvidvask på anslået 125 mio. kroner.

Finanstilsynet anmeldte banken til Bagmandspolitiet i august 2018, og allerede i september overtog Finansiel Stabilitet kontrollen med banken.

Denne konsekvente handling står i skarp modstrid til myndighedernes manglende reaktion på de mange advarsler, tips og dokumentation, de fik vedrørende Danske Bank i over et årti. Danske Bank har åbenbart en særlig status blandt myndigheder og skiftende regeringer, hvor man har ladet tvivlen komme dem til gode gang på gang.

De borgerlige partier har også modtaget tocifrede millionbeløb fra Danske Bank i perioden til valgkampe, så hvorfor så meget besvær?

Hvis en kontanthjælpsmodtager, en fleksjobber eller asylansøger kommer til at give forkerte oplysninger, falder hammeren prompte, og man risikerer at få frataget sin ydelse. Hvis man er på sociale ydelser og kunne tænke sig at holde ferie, skal man passe på, at myndighederne ikke står i lufthavnen og laver stikprøvekontroller.

Disse eksempler tydeliggør, at statens maskineri bruges til at kontrollere og disciplinere de fattige, syge, arbejdsløse og de mørklødede, alt imens elitens omfattende kriminalitet får lov til at fortsætte ufortrødent - om det så sker med hvidvaskning, skattely eller momssvindel.

Vi mener derfor, at vi konsekvent må afvise politikernes forsøg på gøre særligt muslimer og indvandrere til syndebukke for alverdens samfundsmæssige problemer og i stedet pege på, hvor de reelle nassere sidder. Deres forsøg på at ramme arbejderklassen og svage gruppee er blot en lynafledningsmanøvre, der skal dække over deres egen klasses svindel.

Vi mener, at følgende krav bør rejses af fagbevægelsen, studenterbevægelsen, NGO'er og venstrefløjens organisationer:

- Nationaliser Danske Bank uden erstatning til storaktionærer.
- Bagmandspolitiet bør starte en strafferetlig sag mod Danske Banks ledelse.
- Giv Finanstilsynet flere ressourcer til at bekæmpe hvidvaskning og finansiel kriminalitet.
- Start en undersøgelse af Danske Banks støtte til politiske partier og deres modvilje mod at gribe ind over for hvidvaskningen.
- Garanti for at almindelige mennesker ikke kommer til at betale regningen for Danske Banks kriminalitet.

DK - et eldorado for hvidvask og skattesvindel

Selvom hvidvasknings-skandalen hos Danske Bank er enestående i omfang, er det udtryk for en systematisk politik igennem de sidste 16 år - og en dybere kultur blandt de rigeste.

Af Jens Riis Bojsen

Efter afsløringen af de såkaldte "Panama-papirer" om skatteunddragelse i 2016, har lektor Niels Johannesen fra Københavns Universitet skønnet, at nogle få hundrede meget rige danskere har 60 mia. kroner gemt i skattely verden over.

Skatteunddragelse i den helt helt tunge klasse er blevet meget mere udbredt siden Anders Fogh Rasmussen blev statsminister i 2002: I hans regeringstid indledte daværende skatteminister Kristian Jensen (som er nuværende finansminister) et generalangreb på Skat.

Samtidig blev kontroller af finanssektoren i vidt omfang liberaliserede: Myndighederne fik besked på at løsne tøjlerne og "gøre det attraktivt at tjene penge". Der skulle ikke blot gives skattelettelser ad officiel vej - også uofficielt blev skattesnyd på de bonede gulve fra nu af god tone.

De fattigste danskere er derimod blevet tæppebombet med den skrappeste indsats i årtier mod socialt bedrageri og "misbrug" af overførselsindkomster - en indsats der har været særdeles byrdefuld for de ramte grupper, der må leve i evig angst for kommunens yderst nævenyttige kontrollører.

Ødelæggelsen af Skat

Siden år 2006 under statsminister Anders Fogh Rasmussen er 4.000 medarbejdere blevet fyret fra Skat. Det har betydet, at det offentlige har mistet kolossale summer i skyldige tilgodehavender, som ikke er blevet inddrevet. I januar 2017 var beløbet vokset til 95 mia. kr.

Herudover har staten mistet ukendte milliardbeløb i uopdaget snyd. Hele denne politik blev fortsat af regeringen med Helle Thorning-Schmidt i front, hvor SF endda besatte skatteministerposten i tre år fra 2011 til 14 med Thor Möger Pedersen og Holger K. Nielsen. Og naturligvis er denne politik fortsat under Lars Løkke Rasmussens regering.

Den nuværende regerings stiltiende accept af, at Skat skal forblive at være tandløs og IKKE kontrollere rige danskere og virksomhed for skattesnyd, kom frem gennem en politisk manøvre i 2017.

Regeringen vil dele Skat op i flere dele i et angiveligt forsøg på at afbureaukratisere den. I denne forbindelse skal de nye skatteadministrationer flyttes til provinsen. Regeringen og Folketinget besluttede samtidig med store fanfarer i medierne at ansætte 1.000 nye medarbejdere. Det var imidlertid en politisk sløringsmanøvre. Regeringen glemte at fortælle, at der allerede på finansloven var blevet vedtaget grønthøster-besparelser inden for Skat, der frem til 2020 vil betyde fyringer af 800 medarbejdere. Dette vil næsten fuldstændigt ophæve den opreklamerede ansættelse af 1.000 nye medarbejdere.

Det betyder naturligvis, at Skat også fremover vil være stærkt svækket - og det er naturligvis meningen! Således blev den danske statskasse i 2015 snydt for 12,4 mia. kr igennem svindel med udbytteskat, udført af den britiske forretningsmand Sanjay Shah.

Det blev gjort let at snyde

I 2013 og 2016 blev det afsløret, at Jyske Bank og Nordea havde tjent meget betydelige beløb på at hjælpe rige med skatteunddragelser. Nu imens Danske Bank-skandalen, undersøger Bagmandspolitiet Nordea i en sag der ligner Danske Banks hvidvasknings-skandale.

Helt tilbage fra 2008 har det været kendt, at udenlandske selskaber i stor stil unddrager sig beskatning i deres egne hjemlande ved at kanalisere milliardbeløb til danske kommanditselskaber. Disse skjuler ejerne og er fritaget for beskatning også i Danmark. Den daværende skatteminister (og nuværende finansminister) Kristian Jensen bebudede, at han ville sætte en stopper for denne trafik - men på 10 år har skiftende regeringer nægtet at gøre noget ved det.

I 2012 - under Helle Thorning-Schmidts regering - fik SF's erhvervsminister Anette Vilhelmsen vedtaget en lov om lempelse af virksomhedernes hidtidige pligt til at bruge en uafhængig revisor. Det skete på trods af udtrykkelige, men hemmeligholdte advarsler fra Skatteministeriet om, at det ville åbne op for skattesnyd. Og naturligvis er det det, der er sket - og selvfølgelig har den nuværende regeringen opretholdt denne lov.

Byg solidaritet og forsvar de almene boliger

Af Poul Erik Kristensen

Som en del af sin "ghettopakke" har regeringen i samarbejde med DF, Socialdemokraterne og SF lavet en aftale om at reducere andelen af almene familieboliger til 40 procent i 16 områder, som stemples som "hårde ghettoområder". Det skal ske senest i 2030 – ellers nægtes de støtte fra Landsbyggefonden.

Ministerbefaling trumfer beboerdemokratiet

Det kan ske ved at bygge nye ejer-, andels- eller private lejeboliger mellem de eksisterende bygninger eller ved at nedlægge almene familieboliger. De må sælges, omdannes eller rives ned. I yderste konsekvens får boligministeren hjemmel til at afvikle hele boligområder henover hovedet på såvel byråd, boligorganisationer og de beboere, som ejer boligerne i fællesskab. Endelig sker det direkte henover hovedet på mennesker, som står til at miste deres bolig. Det giver reelt frikort til liberalisering af boligmarkedet.

Så i ly af den generelle hetz og diskrimination af de etniske minoriteter i landet, startede Lars Løkke i sin nytårstale et nyt ideologisk korstog mod den almene boligsektor og mod beboerdemokratiet.

Ghettoplanen er blot det seneste forsøg fra de borgerlige om at knække den almene boligsektor. Det skete også for små tyve år siden. I et forsøg på at skabe blandede kvarterer gav Fogh-regeringen lejere mulighed for at købe deres almennyttige bolig. Eksperter advarede allerede dengang om, at det i værste fald vil skabe ghettoer og gøre det uhyre vanskeligt at løse boligsociale problemer.

Eksemplerne fra andre lande

Erfaringer fra andre lande viste, at det er utrolig let at sælge boliger, der ligner de ejerboliger, man har i forvejen – rækkehuse, lav bebyggelse, villaer og centralt beliggende ældre lejligheder. Til gengæld var det umuligt at få gang i salget i de store boligområdet med mange lejligheder i udkantet af byerne.

I 1979 gennemførte Storbritanniens daværende konservative premierminister Margaret Thatcher nemlig »Right to buy«. Loven gav beboerne i de fem en halv million kommunale boliger ret til at købe deres boliger, og siden er over to millioner boliger blevet solgt.

Mange mennesker – ikke mindst i London – var glade for at købe en billig bolig, som siden er steget enormt i værdi, og som har givet dem mulighed for at score den helt store gevinst. Men samtidig spillede de engelske kommuner et boligsocialt redskab af hænde, og hjemløsheden er eksploderet. Ifølge en landsdækkende privat organisation, der står for social boliganvisning blandt andet i London, er der i dag over 50.000 hjemløse familier i den engelske hovedstad – 20 gange så mange, som da »Right to buy« blev indført.

Den almene sektor i Danmark

I Danmark er der næsten en million mennesker, som bor i de almene boliger. En demokratisk profitløs boligform, hvor ingen tjener på at have lejere, og hvor der er et beboerdemokrati, som er med til at fastlægge huslejen og beslutte andre fælles regler.

De almene boliger har altid været en torn i øjet for de borgerlige. Problemet for dem er, at en million mennesker bor i lejligheder, hvor der ikke kan skabes profit for boligspekulanter – og det andet problem er de almene boliger er med til at tage toppen af huslejerne på det private boligmarked.

Med ghettoplanen er det lykkedes at få både Socialdemokraterne og SF med til at genåbne angrebet på de almene boliger, selvom der mangler almene boliger, selvom der er lange venteliste på boliger, som almindelige arbejdere, pensionister og studerende er i stand til at betale.

Det er derfor afgørende, at de aktiviteter som Almen Modstand grupperne i København, Aarhus og Odense, fortsætter. Det er også nødvendigt, at boligorganisationerne på alle niveauer støtter op om modstanden og forsvarer den almene boligsektor og lejerne.

Af David Albrich - Platform for en menneskelig asylpolitik i Østrig.

Racisme er det afgørende element i den igangværende politiske udvikling, der lægger fundamentet for opkomsten af det yderste højre, inklusive virkelige fascistiske partier. Kampen mod racisme må og skal være hovedfokus for hele venstrefløjen. Det må vi koncentrere vores kræfter om.

Østrigs nye koalitionsregering med det konservative ÖVP og det fascistiske FPÖ har skubbet krigen mod muslimer, migranter og flygtninge i Europa til et hidtil uset niveau.

De har søgt at bygge akse med Europas værste udyr; en "axe fra Berlin til Rom", en direkte efterfølger til aksemagterne i optakten til 2. Verdenskrig.

Kansler Sebastian Kurz (ÖVP) og vicekansler Heinz-Christian Strache (FPÖ) gav hånd til Italiens indenrigsminister, Matteo Salvini fra det fascistiske Lega, som er ansvarlig for mord på hundredvis af flygtninge i Middelhavet.

Kurz og Strache er også bedste venner med Tysklands indenrigsminister, Horst Seehofer, fra Angela Merkels søsterparti, CSU. Seehofer genindførte grænsekontrollen med Østrig og åbner nye koncentrationslejre tæt på den østrigske grænse, kaldet "fastholdelsescentre".

Konsekvens: Enorm stigning i druknedød i Middelhavet

Østrig er særligt i fokus siden det overtog ledelsen af EU i det indeværende halvår. Dette lederskab udfolder sig under sloganet "Et Europa, der beskytter". Prioriteten er racisme mod flygtninge. EU-topmødet om flygtninge i juni var præget af såkaldt moderate politikere som Angela Merkel, der bøjede sig for den yderste højrefløj.

Den massive politiske højredrejning har allerede ført til en stigning i dødsfald i Middelhavet. Siden Matteo Salvini overtog regeringsmagten i juni, har han forhindret NGO-skibe i at redde mennesker i havet. Dødsraten fløj til vejrs; den er nu otte gange højere end i juni 2015, selvom der i år kun var en fjerdedel, som ankom i år.

Platform for en Menneskelig Asylpolitik

Vores antiracistiske Platform for en Menneskelig Asylpolitik protesterede ved det sidste EU-topmøde om flygtninge og migranter den 13. september i Wien og siger, at Middelhavets mordere ikke er velkomne her.

To dage senere, den 15. september, rev vi Fort Europas mure ned ved den tysk-østrigske grænse i Passau. Sammen med aktivister fra det Kongelige Bayerske Antifa, Foreningen af Nazi-regimets Forfulgte/Det Antifacistiske Forbund, Aufstehen Gegen Rassismus samt lokale antiracistiske og antifacistiske grupper organiserede vi to marcher fra begge sider af grænsen og mødes i Passau til fælles demonstration.

Vi protesterer mod fastholdelsescentrene, sige nej til udvisninger og grænser, nej til flere dødsfald i Middelhavet og langs alle flugtvejene i Afrika og andre steder.

Vi kan ikke vente længere. International solidaritet må bygges op i praksis mere end nogensinde før.

TEMA: 1968

DE SEJRENDE

Af Anna Wolf

Mens vi fortsat genbesøger året 1968, vender vi os endnu en gang mod et symbol. Ét af de der billeder, som giver indtryk af nærmest at rumme hundrede års historie på begge sider af årstallet, et billede, der på én gang er tidløst og tidsbestemt

Vi kan ikke gå ind i oktober måned med denne serie uden at stille skarpt på fotografiet af løberne Tommie Smith og John Carlos på henholdsvis guld- og bronze-trinnet ved sommer-OL i Mexico City den 16. oktober 1968.

Efter af have udmærket sig i 200-meter sprint skulle de to amerikanske atleter "anerkende" det amerikanske flag til tonerne af nationalmelodien. De gav en anderledes hilsen med bøjede hoveder og hævede, sort-behandskede knytnæver.

Begivenheden – for fotoet i sig selv blev en begivenhed, der rejste verden rundt – er blevet kaldt en Black Power-salut og menneske- og borgerrettighedsaktivisme (og af konservative stemmer, landsforræderisk!). Som Tommie Smith sagde senere i en dokumentar: "Vi var bare mennesker, som så en nødvendighed i at skabe opmærksomhed på uligheden i vores land."

Uanset hvilken kant, man giver det, var det en dybt politisk handling.

Den store sportsbegivenhed, hvor nationalstaterne dengang som i dag mødtes for at markere sig overfor hinanden, blev et rum og en medietransmitteret skueplads for en markering af modstand og USA-kritik. Mange kender i dag til sølvmedaljevinderen, en hvid australier ved navn Peter Norman, der i fotoets øjebliks-virkelighed ser næsten udtryksløs ud.

I virkeligheden stod han sammen med dem i erklæret solidaritet iført en badge fra Olympic Project for Human Rights. Alle tre satte de komfortable sportskarrierer på spil – Carlos og Smith blev smidt af det amerikanske olympiske hold.

Som oprørsåret 1968 gik ind i sit sidste kvartal, brugte de deres platform midt i den mest politisk ladede internationale sportsbegivenhed og trak de mange kontekster med sig – borgerrettigheder, det endnu unge Black Panther Party og et forår/sommer fyldt med kampe over hele kloden.

DE DØDE

Med kraften i Black Power-saluttens synlighed er det så meget mere rystende at forholde sig til den mest nærliggende kontekst: En begivenhed, der gik omtrent 10 dage forud for de Olympiske Lege, og som fandt sted i samme by – Mexico City.

Af Anna Wolf

Mexico var ét af de lande, hvor det globale ungdomsoprør og studenterbevægelsen havde været meget militant og selvsikkert. Det var også ét af de lande, hvor bevægelsen blev mødt af den mest brutale vold fra magthavernes side.

Brudt ud som spontan modstand mod politivold, havde det mexicanske ungdomsoprør systemvolden tæt på sig fra begyndelsen.

Bevægelsen bestod af studerende fra en række forskellige universiteter samlet i det nationale strejkeråd og var støttet bredt i samfundet af fagforeninger og andre civile grupperinger. I løbet af august var bevægelsen vokset og manifesterede sig i nogle af mexicansk histories største protester mod regeringen nogensinde.

Massakren

Den 2. oktober var tusindvis af demonstranter, både studerende og andre, samlet på Plaza de las Tres Culturas (De Tre Kulturers Plads) i Tlatelolco-distriktet i Mexico City. Den optimistiske unge bevægelse skulle i løbet af få timer blive scenen for en blodig, regerings-orkestreret massakre.

Regeringen havde placeret snigskytter i bygningerne rundt om pladsen. Da militæret mødte op for at arrestere lederne af demonstrationen, blev de beskudt af de usynlige snipere og åbnede ild mod folkene på pladsen. Den fulde sandhed om dette blev først afsløret fire årtier senere.

Man estimerer, at mellem 300 og 400 døde. Tallet er endnu ikke bekræftet 50 år efter – og bliver det nok aldrig.

Kold krig og magthavernes sande ansigt

Den britiske avis The Guardian skrev i 2008 i et 40-års tilbageblik på Tlatelolco-massakren, at den officielle forklaring de følgende dage – og årtier frem – blev, at studenterbevægelsen var blevet infiltreret af kommunister og med disses assistance havde skudt mod de væbnede tropper, der måtte forsvare sig selv.

I et interview med The Guardian i 2015 fortæller den mexicanske forfatter, Elena Poniatowska, hvordan stilheden lammede efter massakren, som ingen talte om i mindst 10 år. "Det var, som om selve ordet 'Tlatelolco', var forbudt."Hun beskriver også, hvordan Plaza de las Tres Culturas den 2. oktober 1968 var overstrøet med sko, briller og hatte.

Det ufattelige i denne massakres omfang, i det fuldstændigt iscenesatte massemord, truer med at kaste lys over begivenheden som en katastrofe.

Og vel var det en katastrofe, men det var ikke en ulykke. Det var den bevidste, kalkulerede eliminering af det mexicanske studenteroprør. Det var magthavernes sande ansigt, det ansigt, de viser, når de føler sig truede nok. "Ingen yderligere uro vil blive tolereret," sagde præsident Gustavo Díaz Ordaz i august 1968.

I iscenesættelsen, og ikke mindst i løgnen om kommunisternes djævelske sammensværgelse, er det ikke svært at spore metoderne og retorikken fra den kolde krig. Det lyder i mistænkelig grad som noget, der kunne komme fra 1960'ernes præsidenter i USA.

Og det var vel i grunden heller ikke en overraskelse, da der i 2003 blev offentliggjort materiale fra FBI, CIA og Pentagon, som dokumenterede Johnson-regeringens betydelige medvirken i massakren. Denne overvågede løbende situationen hele sommeren og støttede gavmildt med våben og ammunition som støtte til "sikkerheden" ved de Olympiske Lege.

Den herskende klasse står tæt sammen på tværs af grænser, når det begynder at brænde under fødderne på den.

POPDRENG MED RØDDER I DET SIDSTE OPRØR

Til Kim Larsen, død 72 år gammel 30. september 2018

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det var med en dyb tristhed, jeg hørte, du var død. Trist, fordi du har været der hele mit liv, ikke som en personligt bekendt, men som en stemme fra det sidste oprør.

Jeg husker dengang, de havde vist "Midt Om Natten" i fjernsynet, dengang, hvor vi alle havde set det samme, fordi der kun var én kanal. Dagen efter i skolegården gik vi alle rundt og sang: "Hvem kommer der, kommer der, fars gris, han har krølle på halen". Det var anti-kapitalisme og BZ-er-sympati lige ind i klasselokalet. Der satte du dit første spor.

Jeg husker dengang, vi i Rød Ungdom Sydfyn satte plakater op mod den lokale avis´ racistiske artikelserie. Da vi var ved at være færdige med plakatopsætningen, så vi din bus holde uden for den lokale biograf, hvor du havde givet koncert. Vi gik forbi og spurgte, om vi kunne få en autograf. Du sagde: "Selvfølgelig – og husk at fortsætte det gode arbejde, drenge". Jeg gad godt vide, om Tobias stadig har den plakat med autografen på?

Det var dine sange, vi sang, når vi havde fællessang om bålet, det var dig, vi sang når en eller anden havde en guitar med i vores gamle ungdomshus. Din optræden til Nej Til Krig-demonstrationen, der hvor du sang din egen version af Internationale, var en stor overraskelse.

Nu vil du blive omfavnet, ja selv statsministeren vil hylde dig, du vil blive kaldt Danmarks nationalskjald, og du vil måske vende dig i din grav og råbe: "Jeg var blot en popdreng!".

Ja, du var blot en popdreng, men en popdreng på tværs, som var barn af 1970'ernes bevægelse, og derfor bevarede dine tekster en gnist af ægthed og altid en empati med folkene på bunden af samfundet. Sange med lyrisk og kraftfuld enkelthed, som giver to tårer i øjnene, fordi de samtidig med nostalgien tænder en længsel efter næste oprør.

Klimakrisen er skabt af kapitalismen - og kan løses af mennesker

Af Jens Riis Bojsen

Igennem lang tid - det meste af vores historie - var menneskene underlagt naturen. Men igennem de sidste 200 år er der med den industrielle revolution og kapitalismen sket utrolige forandringer, hvor mennesket - anført af borgerskabet og kapitalen - har gjort sig til herre over naturen. I profittens hellige navn er naturen blevet udbyttet og misbrugt.

I de sidste 25 år, og ihvertfald siden FN's Kyoto-aftale om klimaet i 1997, har millioner af mennesker over store dele af verden hørt mere og mere om klimaskiftet. FN's panel af internationale klimaforskere, IPCC, har efterhånden udført et så omfattende videnskabeligt arbejde med at føre bevis for klimaskiftet, at det er blevet stadigt vanskeligere for fornuftige mennesker at argumentere imod.

Vi ved alle, at Jordens temperaturer har svinget gennem tusinder af år: Mens det i istiden, der sluttede for ca. 20.000 år siden, var koldere end nu, var det i stenalderen for nogle tusinde år siden varmere end nu.

Klimaforskerne omkring IPCC har derfor undersøgt, om den nuværende globale temperaturstigning skyldes udsving, som mennesker ingen indflydelse har på. Svaret er, at den nuværende stigning er så pludselig og så voldsom, at den er helt forskellig fra alle tidligere udsving - den er altså menneskeskabt.

Store dele af Jordens befolkning forstår alvoren

De færreste almindelige mennesker har læst IPCC's videnskabelige rapporter. Ikke desto mindre kan vi se, at millioner af mennesker i høj grad har forstået, at hyppigheden af ekstreme regnskyl med oversvømmelser samt hyppigheden af voldsomme, ødelæggende storme er taget mærkbart til i de sidste 25 år, selv i Danmark.

Kommunerne sikrer sig mod ekstremt vejr, og husejere må tegne forsikringer og sikre deres bygninger. Den kraftige tørke i sommeren 2018 har gjort større dele af befolkningen bekymrede for fremtidens klima.

Derfor kan vi se, at et meget stort antal mennesker over hele verden forstår, at Donald Trumps afvisning af, at der skulle være et klimaskifte i gang, rent ud sagt er det rene vanvid.

Den 6. august (på samme dag som Hiroshima-atombomben i 1945) kom en yderst nedslående rapport af internationale forskere, offentliggjort i USA's videnskabernes akademis tidsskrift PNAS. Den siger, at den globale temperaturstigning nu har overskredet nogle afgørende tærskler.

Herved er der sat nogle meget alvorlige udviklinger i gang, som forværrer klimaskiftet: I Sibirien, Canada og Alaska tør permafrostlaget, og store mængder af metangas, som hidtil har været indefroset, stiger op. Denne er langt mere potent som drivhusgas end CO_2. Det er virkelig dårligt nyt.

Samtidig går skovarealet i verden tilbage, og ligeledes forringes verdenshavenes evne til at opsuge CO_2 fra atmosfæren. Forskerne taler om en række dominobrikker, der påvirker hinanden. Derfor er det yderst vigtigt, at udledningen af den menneskeskabte CO_2 bringes under kontrol i løbet af en overskuelig fremtid, for bare at kunne bremse op og modvirke, at udviklingen forværres …

Stadigt flere kræver handling

De færreste forstår de videnskabelige forklaringer - men vi er nu kommet til det punkt, at millioner af mennesker i store dele af verden i stigende grad ønsker handling!

I en række artikler i de næste numre af Socialistisk Arbejderavis vil vi se på forskellige politiske strategier til at bekæmpe klimaskiftet:

- Grøn kapitalisme kombineret med "smarte tekniske fix" (lagring af CO_2 på havbunden etc.)
- Borgerlige og reformistiske grønne politikker imod klimaskiftet
- Et socialistisk svar på klimakrisen.

Til Folkets Klimamarch 8. september 2018 med over 10.000 demonstranter i København. Fotos: Klaus B. Jensen (øverst) & Jesper J. Mikkelsen (nederst)

Artikelserie

Hvordan vi kan afværge klimakrisen?

Det er ikke sjovt at høre om fremtidige trusler, der kan gøre livet surt for vore efterkommere. Men det nytter ikke noget at "stikke hovedet i busken" ligesom en struds, og ikke ville høre noget om de ubehagelige realiteter: Med henblik på at finde optimismen og kampgejsten frem, vil Socialistisk Arbejderavis i en serie artikler diskutere, hvordan vi kan afværge den menneskeskabte klimakrise, og se på en række forskellige politiske bud.

Her står ISU

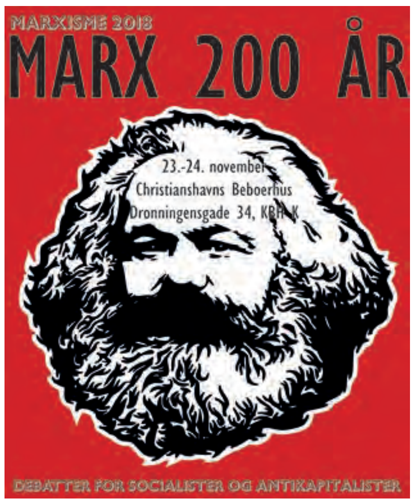
Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

"Marx 200 – Are we out of the crisis" Kl. 19.00-20.45 på Christianshavns Beboerhus v/ Michael Roberts

Michael Roberts er en marxistisk økonom, som har arbejdet i finanscentret City of London i over 30 år. Han er forfatter af *The Great Recession - a Marxist view* (Lulu, 2009) og *The Long Depression* (Haymarket 2016). *Marx 200: a modern view of Marx's economics 200 years after his birth* (Lulu 2018) er lige udkommet. Den koster 100 kroner i vores boghandel på Marxisme 2018 og kan ellers bestilles på www.modstand.dk. Hans seneste bog (som han skrev sammen med G.Carchedi) er The World in Crisis: empirical backing for Marx's law of profitability (Haymarket 2018).
Michael Roberts grundlæggende tese er, at Marx's teori om kriserne under kapitalisme er korrekt. At kriser i kapitalisme er grundlæggende, og skal findes i produktionsfæren og ikke i hverken distributionssfæren eller den finansielle sfære. For Roberts er Marx's teori om profitratens tendens til fald den afgørende forklaring på, hvorfor kriser opstår og hvorfor de bliver større og værre over tid.
Se mere her: www.facebook.com/events/467033200442198/

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Vi mødes hver torsdag kl. 19.00 i Store Bjørn på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. For mere info kontakt ISU på 20 34 35 13.

11/10: Venezuela: Socialismens krise eller for lidt socialisme?s - tingsliggørelse, klassebevidsthed og revolution
18/10: Klimadebat: Den antropocæne tidsalder – hvordan reddes kloden? Mødet afholdes i samarbejde med Christianshavns Beboerhus med start kl. 20 Se mere på: www.facebook.com/events/562125124224804/
25/10: Socialisme for begyndere del 5: Hvad er reformisme?
1/11: Lukács – Klassebevidsthed og revolutionen.
15/11: Hvordan udfordres reformismen?

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023 for mere info.

16/10: Danske Bank og hvidvaskningen
23/10: Prag-foråret
30/10: Højrepopulismen og modstand i Europa
6/11: Krystalnatten: hvorfor markere den?
13/11: Revolutionær filmaften
20/11: Hvorfor et revolutionært parti?

Århus

Internationale Socialister holder normalt møder hver anden tirsdag kl. 19.30 på Aarhus Universitet. Kontakt Lars Henrik på 61606876 for yderligere oplysninger.

25/10: Marx 200 år
8/11: 100 året for den tyske novemberrevolution
22/11: Kapitalismen og psykisk sygdom

Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis

Socialistisk Arbejderavis

Reformismens blindgyde

Foto: Klaus B. Jensen

Af Charlie Lywood

I sidste nummer af avisen beskrev vi, hvordan et eventuelt flertal for Enhedslistens 100 dages plan for ændring af Danmark til det bedre vil bliver mødt med massiv modstand fra kapitalmagten: investeringsstrejker, kapitalflugt og ikke mindst krav fra EU´s Finanspagt.

Erfaringer fra Syriza-regeringen i Grækenland, som forsøgte at efterkomme vælgernes NEJ til EU´s økonomiske spændetrøje, skræmmer. Syriza endte med at gennemføre brutale nedskæringer og privatiseringer, som krævet af Troikaen: IMF, Verdensbanken og EU's Centralbank. Enhedslisten vil sandsynligvis ende i samme situation.

Hvordan kan man komme ud af denne klemme? Er det hele ikke bare håbløst? For at svare på dette spørgsmål, er det nødvendigt at kigge på, hvad det er for et samfund vi lever i.

Kapitalens magt

Det er ikke Folketinget, som bestemmer, om de store selskaber vil investere i produktion eller ej. Folketinget kan gøre det attraktivt ved at sænke selskabsskatterne, give tilskud til visse produkter og i det hele taget konkurrere med andre stater om at sænke produktionsomkostningerne i håbet om, at de vil investere. Men hvis et flertal i Folketinget gør det modsatte, er fanden løs. Så har man udløst en klassekamp. Det skal man være parat til.

Hvis man skal give modstand til kapitalens modsvar til indhug i deres profitter, som Enhedslistens meget moderate program vil være, er det nødvendigt at tage seriøse magtmidler i brug. Nationaliseringer, eksproprieringer og fysisk forhindring af flytning af både maskiner og valuta ud af landet. Men der ender historien jo ikke.

Et borgerligt klassesamfund

Sagen er også, at der i det danske samfund er ganske få mennesker i toppen, som har interesse i, at tingenes tilstand forbliver uændrede. Det er borgerskabet, kapitalisterne, den herskende klasse, og de er faktisk organiserede.

De har loger og VIP-grupper med uformelle forbindelser til hinanden, som beskrevet i detaljer i bogen "Magteliten". Topfolk i politiet og militæret samt pressen ville straks gå i aktion, hvis deres positioner trues af et demokratisk valgt flertal i Folketinget.

Embedsværket og topfolk i bankerne er uddannet og opdraget til hele tiden at sikre kapitalmagtens interesser og ikke demokratiets. Og det er det, som reformisterne i Enhedslisten ikke tager højde for. Det er bare ikke nok at have et flertal. Man bliver også nødt til at opbygge en modmagt til kapitalmagten.

Arbejderklassens modmagt

Den modmagt er det store flertal i samfundet, som har interesse i at forandre samfundet i alles/flertallets interesse, arbejderklassen.

Når bankchefer forsøger at omgås flertallet i Folketinget og sabotere deres beslutninger, kan de almindelige bankansatte besætte bankerne og sætte sabotørerne skakmat. Transportarbejderne kan nægte at flytte maskinerne ud af landet. Arbejdere i produktion og administration kan besætte de selskaber, som forsøger at underløbe demokratiet. De menige politifolk og soldater kan nægte at adlyde deres overordnede. Med andre ord – være en modmagt til den herskende klasses sabotage.

Det lyder revolutionært. Og det er det. Det kan kun ske hvis arbejderklassen forstår nødvendigheden, er organiseret og parat til at gøre det.

Reformister der kæmper for et andet samfund er vores venner

Problemet er at reformisterne – både venstre og højre – ikke forbereder arbejderklassen på disse kendsgerninger. Og uden en mobilisering og organisering af denne karakter kan selv fornuftige og rimelige reformer ikke gennemføres. Reformer i dag kræver revolutionære kampformer.

Betyder det så at revolutionære ikke skal støtte reformisternes forsøg på at ændre samfundet i positiv retning for flertallet? Ingenlunde.

Vi hilser både Enhedslistens og andres forslag velkommen. Vi fejrer også andre venstre-reformisters fremgang; Labourlederen, Corbyn i Storbritannien og Sanders bevægelsen i USA. Reformister, som rent faktisk har en intention om at gøre en forskel, er vores venner.

Venner arbejder man sammen med og kæmper sammen med, men man giver dem også kritik og advarsler om, hvad der er i vente. Og man nøjes ikke med advarsler og kritik. Man går selv i gang med at opbygge den modmagt, som er nødvendig, hvis kapitalmagten skal modsvares og overvindes.

Et langt sejt træk

Modmagten kan ikke trylles frem ved at knipse med fingrene. Den opbygges via de daglige kampe for løn og arbejdsforhold, mod klimaforandringer, mod racisme og sexisme, hvor der skabes organiseringer og netværk, som senere hen kan være parate til at løfte større samfundsforandrende opgaver.

Det kræver også, at socialister ser det som deres opgave at give politiske svar og politisk retning til disse kampe og bevægelser. Ved kun at fokusere på parlamentarisk arbejde og reformer fra oven, graver man sin egen grav.

Løsningen på "klemmen" som er beskrevet ovenfor ligger lige præcis i at give næring til revolutionære, socialistiske ideer i arbejderklassen. Desværre forsømmer Enhedslisten og ligesindede denne opgave.

www.socialister.dk

RETURADRESSE: ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K

POST PP DANMARK B